

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/105/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125010082
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125010082.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci obžalovaného: A. B., pre prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 32T/2/2025 - 139 zo dňa 03.06.2025, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.11.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., hlásený trvalý pobyt všeobecne D. E. F., okres Trnava, Slovenská republika,

u k l a d á :

Podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona, a s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona a § 37 písm. m) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, mu súd výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu podmienene odsúdenia s probačným dohľadom v trvaní 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov .

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 51 ods. 4 Trestného zákona, mu súd počas skúšobnej doby podmienene odsúdenia s probačným dohľadom ukladá povinnosť spočívajúcu
- v príkaze počas skúšobnej doby podmienene odsúdenia s probačným dohľadom zamestnať sa resp. legálnou cestou si zabezpečovať prostriedky na svoje živobytie, alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie;
- v príkaze počas skúšobnej doby podmienene odsúdenia s probačným dohľadom pravidelne raz za 2 (dva) mesiace, prvýkrát nasledujúci pracovný deň po právoplatnosti tohto rozsudku, dostaviť sa počas trvania probačného dohľadu k probačnému a mediačnému úradníkovi súdu a (i) oznámiť mu adresu svojho aktuálneho pobytu a svoju aktuálnu doručovaciu adresu a tiež (ii) oznámiť mu a preukázať aktuálny spôsob a zdroje svojej obživy.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 03.06.2025 sp. zn. 32T/2/2025 - 139 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutku), a na tom skutkovom základe, že (citácia) „napriek tomu, že dňa 29.9.2023 v obci D. E. F. osobne prevzal výzvu na nástup do výkonu trestu odňatia slobody v trvaní dvadsať osem mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, v ktorej bola určená lehota na nástup trestu najneskoršie 5 kalendárnych dní od doručenia výzvy, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava č.k. 5T/3/2023 zo dňa 16.5.2023, právoplatným dňa 16.6.2023, túto výzvu v mieste svojho pobytu ani na ostatných miestach Slovenskej republiky nerešpektoval, do výkonu trestu odňatia slobody bezdôvodne nenastúpil, pričom do výkonu trestu bol dodaný až dňa 22.1.2024 na základe príkazu Okresného súdu Trnava na dodanie do výkonu trestu č.k. 5T/3/2023 zo dňa 20.12.2023 príslušníkmi OR PZ Trnava, Obvodného oddelenie PZ Cífer“.

Za tento trestný čin Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvého stupňa“) obžalovanému uložil podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, podmienený trest odňatia slobody vo výmere 11 mesiacov, a to na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 3 roky a 6 mesiacov podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 2 Trestného zákona. Súd prvého stupňa napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. l. 139 - 142 spisu súdu prvého stupňa.

Po vyhlásení napadnutého rozsudku sa obžalovaný vzdal práva na podanie odvolania, a to aj za osoby oprávneného podať odvolanie v jeho prospech (č. l. 138 spisu súdu prvého stupňa). Prokurátorka prítomná na hlavnom pojednávaní vzápätí po vyhlásení napadnutého rozsudku zahlásila voči nemu odvolanie, a to čo do výroku o treste (č. l. 138 spisu súdu prvého stupňa; ďalej aj „odvolanie prokurátora“).

V následne súdu prvého stupňa doručenom písomnom odôvodnení svojho odvolania (č. l. 145 až 147 spisu súdu prvého stupňa) prokurátorka (v zastúpení prokurátorom) uviedla (ako z neho vyrozumel odvolací súd), že (zostručnené/zosumarizované)

- svoje odvolanie smeruje výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku, a to v neprospech obžalovaného, nakoľko uložený podmienený trest odňatia slobody považuje za neprimerane mierny, nakoľko obžalovaný je osobou už súdne trestanou, kedy už bol aj opakovane vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej aj „VTOS“), z ktorého bol neskôr podmienne prepustený; ide svojou povahou o najdôležitejšiu skutočnosť, ktorú mal brať súd prvého stupňa riadne do úvahy, no neučinil tak (danej skutočnosti nepriznal takú váhu, akú mal).

- je iluzórnou predstava, že by v aktuálnej trestnej veci bol podmienený trest odňatia slobody spôsobilý docieľiť naplnenie svojho účelu u obžalovaného; pritom obžalovaný sa ani nedoznával a neľutoval tu stíhanú trestnú činnosť od počiatku, pričom ak súd prvého stupňa vychádzal aj z obhajobou predloženej nájomnej a pracovnej zmluvy, tak tie boli uzavreté len krátko pred dátumom hlavného pojednávania, a teda nepreukazujú aktuálne vedenie riadneho života obžalovaným.

- u obžalovaného je potrebné pôsobiť uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody (prokuratúra navrhla výmeru 8 mesiacov), pričom v prípade opaku nie je možné garantovať ani odradenie iných od páchania takej úmyselnej trestnej činnosti (nenaplní sa tak generálna prevencia trestu).

- ak súd prvého stupňa argumentoval v napadnutom rozsudku, že obžalovaný sa tu stíhaného skutku nedopustil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z VTOS, tak dané je síce pravda, ale dopustil sa ho tesne po jej skončení, a to cca o 2 mesiace.

- ak súd prvého stupňa argumentoval v napadnutom rozsudku, že obžalovaný spáchal tu stíhaný skutok v podobe nenastúpenia VTOS, a z daného VTOS bol následne podmienne prepustený v septembri 2024, dané nemá podľa názoru prokuratúry zásadný vplyv na posúdenie primeranosti tu ukladaného trestu, nakoľko spáchanie tu stíhaného skutku nasledovalo práve až po VTOS za inú/skoršiu trestnú činnosť obžalovaného (jednoducho povedané, tu stíhaného skutku sa obžalovaný dopustil napriek predošlej skúsenosti s VTOS); navyše, pri rozhodovaní o podmienenom prepustení z VTOS nemohol brať súd do úvahy aktuálne tu stíhanú trestnú činnosť, pre ktorú bol vyhlásený napadnutý rozsudok.

- súd prvého stupňa pochybil, ak pri určení probačného dohľadu v rámci skúšobnej doby neuložil podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona obžalovanému aj obmedzenia/povinnosti, ktoré majú byť obligatórne súčasťou probačného dohľadu.

Vzhľadom na uvedené prokurátorka navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu zrušil a zmenil vo výroku o treste tak, že obžalovanému uloží, pri zistení jednej

poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov so zaradením obžalovaného na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný sa k odvolaniu prokurátora osobitne písomne nevyjadril.

Konanie na odvolacom súde. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd, v ktorého obvode má sídlo okresný súd, ktorý rozhodoval v prvom stupni; o odvolaní proti rozsudku súdu podľa § 16 ods. 2 Trestného poriadku rozhoduje Krajský súd v Trenčíne. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Krajský súd ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), skôr než začal plniť svoju prieskumnú povinnosť podľa § 317 Trestného poriadku, bol povinný v zmysle § 316 Trestného poriadku skúmať, či odvolanie prokurátora bolo podané včas (§ 309 Trestného poriadku), či ho podala oprávnená osoba (§ 307, § 308 Trestného poriadku) a či nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo späťvzatiu podaného odvolania (§ 312, § 313 Trestného poriadku), alebo či nebolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné [§ 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, § 334 ods. 4 Trestného poriadku]. Odvolací súd nezistil v tomto ohľade žiadnu procesnú prekážku meritórneho prejednanía odvolania prokurátora a rozhodnutia o ňom. Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému výroku napadnutého rozsudku o treste, v tomto smere v podstate žiadne odvolacie námietky procesné strany nemali a chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd vlastným prieskumom nezistil. Možno tak skonštatovať, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku o treste procesne správne; zjednodušene povedané, podľa názoru odvolacieho súdu cesta súdu prvého stupňa k napadnutému rozsudku bola „procesne čistá“, aj čo do plného zachovania práv procesných strán na konaní participovať a podľa vlastného uváženia realizovať svoje procesné práva. Odvolací súd teda podané odvolanie preskúmal a dospel k záveru, že odvolanie podala prokurátorka ako oprávnená osoba v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Za účelom prejednanía odvolania odvolací súd v predmetnej veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti prokurátora krajskej prokuratúry a obhajkyne obžalovaného, u ktorých bola lehota podľa § 292 ods. 4 Trestného poriadku zachovaná; predmetná lehota bola zachovaná aj u obžalovaného, ktorý sa verejného zasadnutia pred odvolacím súdom z vlastného rozhodnutia (s poukazom na vlastné zdravotné dôvody) nezúčastnil, svoj súhlas s konaním verejného zasadnutia vo svojej neprítomnosti tlmočil odvolaciemu súdu prostredníctvom na verejnom zasadnutí prítomnej svojej obhajkyne (č. l. 189). Na verejnom zasadnutí prokurátor zotrval na podanom odvolaní prokurátora. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním prokurátora, aktuálnou lustráciou obžalovaného zo Sociálnej poisťovne (od začiatku apríla 2025 do približne konca júna 2025 bol praje pracovne činný, toho času nie je), aktuálnym odpisom registra trestov obžalovaného (bez zmeny oproti zisteniam súdu prvého stupňa), aktuálnou lustráciou obžalovaného z databázy súdnych rozhodnutí (nieť takého súdneho trestného konania, ktoré by bránilo rozhodnutiu súdu v tejto trestnej veci), aktuálnou lustráciou obžalovaného z registra obyvateľov (plynú z nej aktuálne štátom evidované osobné údaje o jeho osobe),

aktuálnou priestupkovou lustráciou ohľadne osoby obžalovaného (lustrácia z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov; plynú z nej informácie bez zmeny oproti zisteniam súdu prvého stupňa), a podstatným obsahom spisu. Procesné strany nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému obsahu spisového materiálu či pred odvolacím súdom vykonanému dokazovaniu, ani návrhy na doplnenie takého dokazovania.

Prokurátor končným návrhom uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava podaného odvolania. Obhajkyňa obžalovaného konečným návrhom uviedla, že trest uložený napadnutým rozsudkom považuje obhajoba za zákonný/spravodlivý, preto odvolanie prokurátora navrhla zamietnuť ako nedôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku, ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o treste (odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu), odvolací súd konštatuje, že odvolanie prokurátora, namietajúce neprimeranú miernosť a tým nezákonnosť napadnutým rozsudkom uloženého podmiennečného trestu odňatia slobody, je čiastočne dôvodné, pretože súdom prvého stupňa napadnutým rozsudkom bol síce obžalovanému uložený podmiennečný trest odňatia slobody s určením skúšobnej doby a uloženým probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe, no súd prvého stupňa pozabudol (napriek zákonnému imperatívu zakotvenému v tretej vete § 51 ods. 2 Trestného zákona) uložiť obmedzenia a/alebo povinnosti, ktoré sú (zo zákona) súčasťou takého probačného dohľadu. Inak však považuje odvolací súd voľbu druhu trestu, jeho výmery a spôsobu jeho výkonu v tejto trestnej veci zo strany súdu prvého stupňa za správnu. Práve preto odvolací súd týmto rozsudkom zrušil napadnutý rozsudok, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody a spôsob jeho výkonu [§ 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku] a vo veci sám rozhodol (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku), a to na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku náležite a správne zistený. K danému podrobnejšie nižšie.

Pokiaľ ide o posúdenie veci samej (odvolania prokurátora), po zohľadnení odvolacích námietok odvolací súd konštatuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku dostatočne uviedol právne úvahy súvisiace (aj) s výrokom o treste. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (k tomu vid'. uznesenie NS SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23.01.2018). Odvolací súd je totiž toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, odvolací súd proti nemu nemá podstatné výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

V prvom rade odvolací súd konštatuje, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení podľa § 257 Trestného poriadku urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a následne na všetky položené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku odpovedal „áno“, pričom prokurátorka nemala k vyhláseniu obžalovaného výhrady a navrhla toto vyhlásenie prijať. Súd prvého stupňa postupoval správne, keď prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, a vykonal dokazovanie (len) ohľadne trestu. V konaní tak bolo nepochybne preukázané [tiež s poukazom na

vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], že obžalovaný sa dopustil spáchania úmyselného prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (v znení účinnom v čase spáchania skutku). Odvolací súd vzhľadom na odvolanie podané prokurátorkou proti výroku o treste, resp. prokurátorka svoje výhrady voči napadnutému rozsudku smeruje len voči neuloženiu trestu odňatia slobody v jeho nepodmienečnej forme, ako aj vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine na hlavnom pojednávaní a prijatie takého vyhlásenia súdom prvého stupňa, sa meritórne zaoberal len preskúmaním napadnutého výroku, ktorým súd prvého stupňa uložil obžalovanému podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, podmiennečný trest odňatia slobody vo výmere 11 mesiacov, a to na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 3 roky a 6 mesiacov podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 2 Trestného zákona.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v § 34 Trestného zákona, podľa ktorých (okrem iného) trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada tzv. proporcionálnosti trestu). Pritom otázku nápravy páchatela nemožno riešiť iba s prihliadnutím na jeho osobu a vždy je potrebné, aby sa brala do úvahy spoločenská situácia a ostatné hľadiská. V prípade, ak by došlo k disproporcii medzi jednotlivými druhmi prevencie, viedlo by to najskôr k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, kde by spravodlivosť trestu neuznával ani páchatel, ani spoločnosť. Preventívny účinok trestu netkvie len v jeho prísnosti (napr. zvolenej jeho výmery), nakoľko v treste je obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, a to tak právne ako aj etické. Vyslovením viny a uložením trestu spoločnosť vyjadruje zavrhnutiehodnosť trestného činu, teda že páchatel vykonal niečo protispoločenské a nemorálne.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatelov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (k tomu pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.05.2014, sp. zn. 4 To 7/2013). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela celou spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, a to tak právne ako aj etické (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost/19/2015 zo dňa 23.06.2015).

Po komplexnom preskúmaní obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, okolnosti prípadu a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie zákonného a spravodlivého trestu. Súd prvého stupňa správne u obžalovaného skúmal pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom u obžalovaného správne vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť, a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (obžalovaný tu svoju vinu doznať, trestnú činnosť oľutoval), a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (v podobe trestnej minulosti obžalovaného. Iné poľahčujúce/priťažujúce okolnosti v tejto trestnej veci nevzhliadol ani odvolací súd. Berúc do úvahy pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie, po zohľadnení okolností spáchania tu stíhaného skutku a jeho závažnosti ako úmyselného trestného činu, osoby obžalovaného a jeho doterajšieho života (dosiaľ bol 3krát súdne trestaný aj za úmyselnú, najmä majetkovú trestnú činnosť, pričom sa mu podarilo dopracovať k podmiennečnému prepusteniu z oboch jeho dosiaľ vykonávaných nepodmienečných trestov odňatia slobody, v prvom prípade sa osvedčil v skúšobnej dobe, druhá skúšobná doba aktuálne prebieha, pričom však tu stíhaného skutku sa v žiadnej skúšobnej dobe nedopustil), no tiež po zohľadnení jeho v konaní prezentovaného sebakritického postoja k ním spáchanej trestnej činnosti (napokon v konaní pred súdom svoju vinu v podstate bezvýhradne doznať, skutok oľutoval, verbalizoval snahu viesť riadny život, čo doložil v čase hlavného pojednávania listinami

dokladujúcimi jeho záväzkové vzťahy v oblasti vlastného bývania či pracovnej činnosti uzavretých na prelome mesiacov marec/apríl 2025), pri tom neopomínajúc ani zákonom predpokladané výchovné pôsobenie podmiennečného trestu odňatia slobody (v nie zanedbateľnej výmere 11 mesiacov, s uložením probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, určenej súdom prvého stupňa v pomerne prísnej, no vzhľadom na trestnú minulosť obžalovaného adekvátnej dĺžke 3,5 roka) do budúcnosti, môže odvolací súd jedine konštatovať, že súd prvého stupňa (i) dospel k správnym právnym záverom pri voľbe podmiennečného trestu odňatia slobody v tejto trestnej veci, vrátane jeho výmery ako i dĺžky skúšobnej doby/probačného dohľadu nad správaním obžalovaného, kedy tieto svoje úvahy (ii) vyčerpávajúco odôvodnil (viď bod 11. až 16. napadnutého rozsudku). Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje a tým to naň odkazuje. Zjednodušene povedané, prostredníctvom napadnutého rozsudku dostali procesné strany jednoznačnú, zrozumiteľnú a danú otázku vyčerpávajúcu odpoveď, prečo je na naplnenie účelu trestu u obžalovaného v tejto konkrétnej trestnej veci predsa len (napriek jeho trestnej minulosti) postačujúci (len) podmiennečný trest odňatia slobody v súdom prvého stupňa zvolenej výmere, za súčasného určenia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe určenej súdom, zohľadňujúc tak aj v konaní prejavnené v podstate úprimnú plnú sebareflexiu obžalovaného nad ním spáchanou, tu stíhanou úmyselnou trestnou činnosťou.

V zmysle § 34 Trestného zákona platí zásada tzv. personalita trestu (ako je už naznačené vyššie), podľa ktorej trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel v zhode so súdom prvého stupňa k presvedčeniu, že tak v oblasti individuálnej, ale aj generálnej prevencie bude v prejednávanej veci účel trestu dosiahnutý uložením (predsa len) samostatného podmiennečného trestu odňatia slobody v takej výmere, akú zvolil (správne) súd prvého stupňa (11 mesiacov), za súčasného určenia (pomerne prísnej) dĺžky skúšobnej doby takeého podmiennečného odsúdenia (3,5 roka) a s určením probačného dohľadu nad obžalovaným. Takto uložený trest odňatia slobody (a určený spôsob jeho výkonu), považuje totiž aj odvolací súd za zákonný, primeraný (nie príliš prísny, nie príliš benevolentný), spravodlivý, bezo zvyšku naplňajúci účel trestu v zmysle § 34 Trestného zákona (zohľadňujúc zásady ukladania trestov), a to tak z pohľadu generálnej prevencie (odradenie iných od páchania takej trestnej činnosti), ako aj z pohľadu individuálnej prevencie či prevýchovy obžalovaného na jedinca, ktorý sa už v budúcnosti trestnej činnosti dopúšťať nebude (kedy správnosť týchto záverov odvolacieho súdu preverí až budúci čas a v ňom zaznamenané počínanie si obžalovaného).

Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že najmä vzhľadom na už vyššie uvádzanú trestnú minulosť obžalovaného ako i závažnosť tu stíhanej trestnej činnosti (nerešpektovanie nariadeného výkonu trestu), bolo potrebné siahnuť po (podmiennečnom) treste odňatia slobody (nie miernejšom/alternatívnom druhu trestu), nakoľko iný, miernejší alternatívny druh trestu (napr. peňažný trest) by vzhľadom na uvedené nemusel byť podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilý docieľiť svoj účel predpokladaný Trestným zákonom (plynúca pomerne dlhá skúšobná doba, navyše s dohľadom probačného a mediačného úradníka, a z toho všetkého plynúca hrozba tzv. premeny trestu bude postupne napomáhať úplnému naplneniu účelu trestu u obžalovaného, ktorý si je tak vedomý, že je bezvýhradne potrebné z jeho strany rešpektovať pravidlá spoločenského správania sa pretavené do zákonných noriem upravujúcich rôzne aspekty života).

K odvolacím námietkam prokurátorky. Prokurátorka svoje odvolacie námietky v podstate zúžila na spochybnenie toho, že napadnutým rozsudkom nebol uložený nepodmiennečný trest odňatia slobody (aspoň vo výmere 8 mesiacov), kedy pri uložení takeého druhu/formy trestu mal byť obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Prokurátorka poukazovala najmä na trestnú minulosť obžalovaného, neoprosťujúcu od úmyselnej (najmä majetkovej) trestnej činnosti, kedy síce sa obžalovaný dopracoval k podmiennečnému prepusteniu z VTOS, no tu stíhaný skutok spáchal relatívne krátko po skončení skúšobnej doby takeého podmiennečného prepustenia z VTOS, pričom ním predložené listiny (dokladujúce jeho bývanie či prácu) nepostačujú pre záver o možnosti docieľiť účel trestu (§ 34 Trestného zákona) u obžalovaného aj cez podmiennečnú formu trestu odňatia slobody. Súd prvého stupňa v tu napádanom rozsudku však z pohľadu odvolacieho súdu pomerne detailne a danú materiu z pohľadu odvolacieho súdu vyčerpávajúco zdôvodnil (viď najmä už spomínané body 11. až 16. napadnutého rozsudku), z ktorých pred súdom na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov na účely ukladania trestu obžalovanému vychádzal a aké skutočnosti pri tom bral do úvahy. Zhodnotil tak osobu obžalovaného (jeho doterajší život, jeho aktuálne ním tvrdené/dokladované pomery/vedený život) a tiež povahu spáchaného skutku ako i možnosti nápravy

obžalovaného. Z pohľadu odvolacieho súdu tak súd prvého stupňa poskytol procesným stranám v napadnutom rozsudku svojím rozsahom dostatočnú/vyčerpávajúcu odpoveď na otázku, aký trest, v akej výmere a prečo obžalovanému za tu stíhanú trestnú činnosť ukladá.

Právo na spravodlivý proces negarantuje procesnej strane právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej predstavami a požiadavkami, ale najmä právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, vrátane odpovedí na argumenty predstreté obžalovaným – prieskumom napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo v intenciách § 316 ods. 3 Trestného poriadku a § 317 a nasl. Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že také právo procesných strán v konaní pred súdom prvého stupňa naplnené bolo, súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal (i) so svojou povinnosťou riadne a zákonným spôsobom svoje rozhodnutie odôvodniť, ako i s (ii) argumentáciou procesných strán (týkajúcou sa aj dôvodu pre uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému v jeho podmiennej či nepodmiennej forme), a nenechal v tomto smere otvorenú v podstate žiadnu spornú meritórnú otázku (čo do odvolacích námietok prokurátorky), riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Len pre úplnosť odvolací súd dodáva (a samozrejme tým dáva za pravdu prokurátorke), že u obžalovaného jednoznačne ide (s ohľadom na jeho odpis registra trestov, tiež čo do sklonov k protiprávnej činnosti aj s ohľadom na jeho priestupkové záznamy) o osobu so sklonom k protiprávnej, a to aj úmyselnej trestnej činnosti (preto je tu adekvátna voľba trestu odňatia slobody, nie miernejšieho druhu trestu čo do dopadu na osobnú slobodu obžalovaného), avšak zároveň

- rovnakým pohľadom cez odpis registra trestov obžalovaného, kedy sa mu podarilo dosiaľ vždy dopracovať k podmiennečnému prepusteniu z VTOS, k čomu je potrebné vždy splniť pomerne prísne zákonné podmienky (v prvom prípade sa už aj v skúšobnej dobe takého prepustenia osvedčil, druhá skúšobná doba mu aktuálne prebieha);

- berúc do úvahy ním prejavenu bezvýhradnú sebareflexiu v tomto súdnom trestnom konaní;

- berúc do úvahy tiež absenciu závažnejšieho protiprávneho správania sa jeho osobou v čase po tu stíhanom skutku (október 2023 až január 2024) resp. po nateraz poslednom podmiennečnom prepustení jeho osoby z VTOS v septembri 2024 (v máji 2025 sa dopustil jedného priestupku v cestnej premávke nízkej závažnosti, pokutovaného sumou 10,- eur, zaplatená na mieste), kedy na neho bolo a je pôsobené v rámci podmiennečného prepustenia z VTOS nielen skúšobnou dobou (v trvaní 3 roky od septembra 2024), ale naposledy aj probačným dohľadom (v trvaní 1 rok od septembra 2024);

- a v neposlednom rade berúc do úvahy tiež obžalovaným dokladovanú snahu viesť riadny život (síce toho času už pracovne podľa aktuálnej lustrácie zo Sociálnej poisťovne činný nie je, no na dané ciele týmto rozsudkom odvolacieho súdu uložená povinnosť, viď nižšie);

je podľa názoru odvolacieho súdu u obžalovaného možné, pri pomerne prísnom určení skúšobnej doby s probačným dohľadom (ako tu správne učinil súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku), doceliť účel trestu odňatia slobody (§ 34 Trestného zákona) aj bez trvania na jeho okamžitom (teda nepodmiennečnom) výkone. Nad obžalovaným by tak mala 3,5 roka bdiť okrem probačného a mediačného úradníka súdu aj hrozba tzv. premeny aktuálne uloženého podmiennečného trestu odňatia slobody na nepodmiennečný, a to v prípadnej premenenej výmere dlhšej (11 mesiacov), než navrhovala prokurátorka (8 mesiacov).

Zhrňujúco uvedené, súdom prvého stupňa uložený trest je trestnom zákonným/spravodlivým/adekvátnym, kedy prísnejšie trestanie nie je potrebné. Dôvodnou však bola odvolacia námietka prokurátorky spočívajúca v tom, že súd prvého stupňa opomenul naplniť zákonný imperatív zakotvený v tretej vete § 51 ods. 2 Trestného zákona a uložiť obmedzenia a/alebo povinnosti, ktoré sú súčasťou probačného dohľadu. Toto pochybenie súdu prvého stupňa tak týmto rozsudkom napravil odvolací súd (pri osvojení si výroku o treste v napadnutom rozsudku), pričom obžalovanému (za účelom dopomôcť naplneniu účelu tu ukladaného trestu) uložil povinnosť počas skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia s probačným dohľadom

- sa zamestnať resp. legálnou cestou si zabezpečiť prostriedky na svoje živobytie, alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.

- pravidelne raz za 2 mesiace sa dostavovať k probačnému a mediačnému úradníkovi súdu, a tomu oznamovať adresu svojho aktuálneho pobytu/svoju aktuálnu doručovaciu adresu, a tiež mu oznamovať/preukazovať aktuálny spôsob/zdroje svojej obživy.

Dané opatrenia smerujú/cielia v rámci tu uloženého trestu na úspešné začlenenie obžalovaného po jeho aktuálnom odsúdení do života tak, aby prostriedky na svoje živobytie bol nútený získavať jedine legálnou cestou a bolo na neho pritom dohliadané štátom (nakoľko v minulosti opakovane sklízol do trestnej činnosti, a to majetkovej). Pritom dohľad probačného a mediačného úradníka by mal obžalovaný vnímať skôr ako jemu ponúknutú pomocnú ruku zo strany štátu, ako niekoho, kto bude mu nápomocný a dozeráť na neho pri procese jeho úspešného začlenenia sa do spoločnosti v rámci postupného naplňania tu uloženého trestu, aby obžalovaný ako jej plnohodnotný člen bol spoločnosti už len na prospech.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a následne rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku týmto rozsudkom sám tak, ako je uvedené v jeho výrokovej časti. Zjednodušene povedané, odvolací súd doplnil výrok o treste o uloženie vyššie uvedených povinností v zmysle § 51 ods. 2 Trestného zákona. V ostatnej, odvolaním nenapadnutej časti, ostal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.